

Презентація роману-колажу Богдана Гориня «Любов і творчість Софії Караффи-Корбут»

10 вересня 2015 р. в Науково-дослідному інституті українознавства відбулася презентація двотомного роману-колажу науковця, дисидента, політичного та громадського діяча Богдана Гориня «Любов і творчість Софії Караффи-Корбут» (2013 – 2015).

Представляючи гостя, директор Інституту, к. і. н. Б. Галайко, відзначив складний шлях шістдесятника, назвавши його «людиною-епохою». Серед гостей були дружина Б. Гориня Оксана Горинь та журналіст Мирослав Левицький, який допоміг з версткою і дизайном книги.

Правозахисник Богдан Горинь повідомив, що з університетських років цікавився не лише літературою, але й образотворчим мистецтвом і психологією творчості. Зокрема, його увагу привернули праці Вільгельма Вундта, Теофіля Рібо та Олександра Потебні. Відповідно, після захисту диплому на тему психології творчості в молодого науковця збільшилися контакти з відомими митцями та мистецтвознавцями: Іриною Вільде, Борисом Антонечком-Давидовичем, Ярославом Музикою та ін. У той період він познайомився і з художницею-графіком Софією Караффою-Корбут. Богдан Горинь, зокрема, був вражений багатством фантазії мисткині: скажімо, вона творила все в уяві, не потребуючи натурника. Кажучи про характер своєї праці про митця, гість для порівняння презентував свою попередню книгу – «Графічна Шевченкіана Софії Караффи-Корбут», – пояснивши, що міг би написати про художницю академічно, але обрав жанр роману-колажу, оскільки використовував листи Караффи-Корбут. Перший том побудований на листах як на стрижні. Богдан Горинь відмітив, що у формулюванні «любов і творчість» полягає вся сутність художниці.

Під час обговорення книги Б. Горинь відмітив найулюбленішу її частину – ілюстрації до

«Лісової пісні», що і були схвалені за кордоном, а наклад книги з роботами мисткині був розкуплений французькою делегацією. На питання завідувача відділу української етнології, к. і. н. Ю. Фігурного про взаємини художниці і тоталітарної влади Б. Горинь відповів, що С. Караффу-Корбут не приймали, не давали жодних премій і нагород. Її намовляли писати офіційні роботи, проте у виставках художниці не було нічого у славу радянської влади. Гість згадав різноманітну техніку мисткині: наприклад, художниця працювала над вітражами, якими хотіла прикрасити Хортицю, але тодішнє Міністерство культури відмовило. При характеристиці наполегливої праці С. Караффи-Корбут було згадано, що художниця проілюструвала понад п'ятдесят книг українських класиків, у тому числі дитячих.

Згадавши про роботу над матеріалом, Б. Горинь наголосив на тому, що до 1972 р. весь епістолярний архів художниці спалений, оскільки саме того року почалася друга хвиля арештів.

Було зазначено, що художниця чудово володіла й словом. Є у планах видати збірку її поезій.

Заступник директора НДІУ д.і.н. А. Зінченко підкреслив, що автор осмислив величезний світ С. Караффи-Корбут, і ця діяльність доводить, що Б. Горинь є українознавцем.

Завідувач відділу української філології, к. філол. н. А. Ціпко влучно прокоментував доробок мисткині: «С. Караффа-Корбут бачила книгу, а за книгою шукала людину. Мисткиню можна назвати й «місткинею», бо художниця вмістила не лише добу, але й цілу ємність часу. Немає межі часу і статі, і від жіночого хатнього мисткиня піднеслася до жіночого професійного, ожививши радянський конструктивізм. В історичному контексті це можна порівняти з роллю вітража в соборі».

